

Krajskému soudu v Ostravě – pobočka Olomouc
Studentská 7, 779 00 Olomouc

(v souladu s čl. 4 č. 1/1993 Sb.) prostřednictvím

Okresního soudu v Olomouci
tř. Svobody 16, 771 38 Olomouc

OKRESNÍ SOUD V OLOMOUCI	
POSTOU ☐	OSOBNĚ ☒
Doslo 30.04.2025	13 ¹⁰ hodin
1 KRÁT	PŘÍLOH
KOLKY ZA:	8 Kč

dne 30. dubna 2025

od předkladatele - Vladimír Chlup (nar. 8. 4. 1970), 1. máje 4, 779 00 Olomouc, a to

podání odporu dle čl. 23 ústavního zákona LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD
proti č. j. 4 T 111/2024-450, kterým bylo „JMÉNEM REPUBLIKY“ rozhodnuto:

„je vinen, že s odkazem na čl. 21 a čl. 23 Listiny základních práv a svobod a další předpisy“,

čímž bylo potvrzena předkladatelova úvaha o důvodnosti aplikace práva na odpor dle čl. 23 Listiny základních práv a svobod z 2. listopadu 2009 a opětovně prokázána snaha odstraňovat demokratický řád lidských práv a základních svobod, založený Listinou, a to v situaci, kdy je

- znemožněna činnost ústavních orgánů (mj. č. 292/1993 Sb., č. 162/1998 Sb., č. 295/2021 Sb.);
- znemožněno účinné použití zákonných prostředků (mj. č. 14/1994 Sb., č. 318/2009 Sb., č. 49/2021 Sb.);

s tím, že vina za postup dle řádu lidských práv a základních svobod, založeného Listinou, byla v č. j. 4 T 111/2024-450, převzatým překladačem osobně dne 25. dubna 2025, zdůvodněna mj. takto:

„Jeho úvaha o možnosti aplikace čl. 21 a 23 LZPS, respektive jeho fungování v režimu těchto článků, je pak zcela nesprávná, vycházející čistě z nepochopení principů zastupitelské demokracie, principů aktivního a pasivního volebního práva, či principů obecného referenda, na druhé straně pak ze zjevného nadhodnocení vlastních úvah, vlastní důležitosti či správnosti vlastních postupů.“

proti čemuž je podán tento odpor („činnost stojící proti jiné činnosti“, Slovník spisovné češtiny / SSČ), a to s tímto vysvětlením:

1) ad možnost aplikace čl. 21 a 23 LZPS;

Čl. 21 a čl. 23 ústavního zákona LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD patří mezi politická práva a jejich aplikace je odpovědností KAŽDÉHO s tím, že základní práva a svobody jsou pod ochranou soudní moci, a jejich NENÁSILNÁ aplikace nemůže být předmětem trestního řízení. Možnost aplikace čl. 23 Listiny má dvě výslovné podmínky:

- a) znemožnění činnosti ústavních orgánů – mj. veřejně naplněno souběhem č. 162/1998 Sb. a nenaplněním č. 195/2009 Sb. a potvrzeno č. 295/1998 Sb.;
- b) znemožnění účinného použití zákonných prostředků – mj. veřejně naplněno č. 318/2009 Sb. a potvrzeno č. 49/2021 Sb. (vizte odst. 60 nálezu), kterými je doloženo, že se Ústavní soud přestal řídit ústavním pořádkem (vizte č. 85 odst. 2 a č. 88. odst. 2 č. 1/1993 Sb.), čímž byly eliminovány zákonné prostředky a zůstaly jen ústavní, konkrétně Listina;

z nichž dále vyplývá, že:

- c) vzhledem ke skutečnosti, že je Nejvyšším správním soudem i Ústavním soudem od roku 2006 blokován § 87 odst. 4 č. 247/1995 Sb. (vizte NSS Vol 5/2006-46), a tedy soudní přezkum voleb, tak bylo možné po aktivaci čl. 23 Listiny (2. listopadu 2009), s přihlédnutím k nenaplnění č. 195/2009 Sb. v roce 2009 a pokračující blokaci § 87 odst. 4 č. 247/1995 Sb. v roce 2010 (mj. vizte NSS Vol 2/2010-6) zahájit od roku 2016 správu věcí veřejných přímo dle čl. 21 odst. 1 Listiny (potvrzeno mj. NSS Vol 15/2016-22, s čímž „byli poslanci seznámení prostřednictvím poslaneckých klubů PS PČR“ - PS 9575/17).

2) ad nepochopení principů zastupitelské demokracie;

„Česká republika je svrchovaný, jednotný a **demokratický právní stát založený na úctě k právům a svobodám člověka a občana**“ (čl. 1 č. 1/1993 Sb.), nejedná se tedy o tzv. „zastupitelskou demokracii“, která byla na území Česka:

- a) v podobě timokracie (svrchovanosti úřadů) ustavena dle § 1 Ústavní listiny Československé republiky, uvozené čís. 121/1920 Sb., takto: „(1) *Lid je jediný zdroj veškeré státní moci v republice Československé. (2) Ústavní listina určuje, kterými orgány svrchovaný lid si dává zákony, uvádí je ve skutek a nalézá právo. Ona také vytyčuje meze, jichž tyto orgány nesmějí překročiti, aby se nedotkly ústavně zaručených svobod občanských.*“
- b) v podobě ochlokracie (svrchovanosti lidu) ustavena čl. IV č. 150/1948 Sb. takto: „(1) **Svrchovaný lid vykonává státní moc zastupitelskými sbory, které jsou lidem voleny, lidem kontrolovány a lidu odpovědný.** (2) *Volební právo do zastupitelských sborů je obecné, rovné, přímé a tajné. Volit může každý občan, jakmile dosáhne věku 18 let. Zvolen může být každý občan, jakmile dosáhne věku 21 let. (3) K obstarávání věcí veřejných a k uplatňování svých demokratických práv vytváří lid dobrovolné organizace, zejména politické, odborové, družstevní a kulturní, organizace žen a mládeže a organizace tělovýchovné.*“

k čemuž lze dodat, že

- c) tzv. „zastupitelské demokracie“ skončily na území Česka dne 8. února 1991, když byla ústavním zákonem č. 23/1991 Sb. uvozena Listina základních práv a svobod jako ústavní zákon, a to jako subsidiární projekce MEZINÁRODNÍHO PAKTU o občanských a politických právech (č. 120/1976 Sb.), což bylo pro samostatnou Českou republiku potvrzeno dne 28. prosince 1992 Usnesením č. 2/1993 Sb. Od 8. 2. 1991 je tak na území Česka poprvé demokracie, konkrétně v podobě již zmíněného demokratického právního státu. Nic na tom nemění fakt, že již nesvrchovaný lid vykonává svou moc především prostřednictvím volených orgánů. Narozdíl od předchozích období právní řád České republiky v současné době uznává princip svrchovanosti přirozeného zákona;
- d) ve svrchovaném demokratickém právním státě Česká republika není poskytováno dovolení („dát svolení, souhlas, připustit 1 – dovolit někomu přístup někam n. účast v něčem, pustit 4 – uvolnit a vydat ze sebe“, SSČ) z funkce, tedy z výběru, z jmenování, z volby, jako v oligarchii, timokracii a ochlokracii (tedy i v zastupitelských demokraciích), ale je v něm jen odpovědnost – povinnost nepřekročit meze svobody zaručené ústavním zákonem LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD (vizte § 1 odst. 1 č. 23/1991 Sb. a dále text celé Listiny základních práv a svobod), přičemž tyto meze musí snést přísná kritéria vyplývající zejména z čl. 4 Listiny.

3) ad nepochopení principů aktivního a pasivního volebního práva;

Zatímco v „zastupitelských demokraciích“ bylo (aktivní / pasivní) volební právo prakticky jediným politickým právem občana (viz odstavec 2 výše), neboť tam o (všech) věcech politické povahy rozhodovala vláda (vizte § 87 písm. b Ústavní listiny Československé republiky a § 89 odst. 2 bod 1 č. 150/1948 Sb.), resp. parlament (čl. 40 odst. 1 č. 100/1960 Sb.), tedy ústavní orgány, tak v demokratickém právním státě Česká republika je volební právo jen jedním z mnoha politických práv:

- právo na svobodu projevu a právo na informace;
- právo na svobodné šíření názorů, jejich vyhledávání a rozšiřování;
- zákaz cenzury;
- právo na informace o činnosti státních orgánů a orgánů územní samosprávy;
- petiční právo zahrnující právo na žádosti, návrhy a stížnosti na státní orgány a orgány územní samosprávy;
- právo na pokojné shromažďování;
- právo na svobodné sdružování;
- právo na zakládání politických stran a sdružování se v nich;
- právo na správu veřejných věcí přímo nebo svobodnou volbu zástupců (čl. 21 odst. 1);
- právo na volby (čl. 21 odst. 2);
- právo volit (čl. 21. odst. 3);
- právo být zvolen, jmenován nebo vybrán (čl. 21 odst. 4);

- právo na svobodnou soutěž politických stran bez násilí;
- právo na odpor;

přičemž tato politická práva mají z mezinárodního hlediska oporu zejména v MEZINÁRODNÍM PAKTU o občanských a politických právech (č. 120/1976 Sb.), dle jehož článku 25 platí: „Každý občan má právo a možnost, bez jakýchkoli rozdílů uvedených v článku 2 a bez **neodůvodněných** omezení:

- a) *podílet se na vedení veřejných záležitostí **přímo** nebo prostřednictvím svobodně volených zástupců;*
- b) *volit a být volen v pravidelných volbách, jež se budou konat na základě všeobecného a rovného hlasovacího práva, tajným hlasováním zabezpečujícím svobodu hlasování;*
- c) *vstoupit za rovných podmínek do veřejných služeb své země.“*

Aktivní („volit“) a pasivní („být volen“) volební právo je tedy v demokracii jen jednou z nejméně čtyř možností (přirozeně, volbou, jmenováním, výběrem), jak se může občan podílet na správě věcí veřejných. Omezení možnosti správy věcí veřejných na pouhé volební právo vylučuje i odst. 4 čl. 21 Listiny zdůrazňující, že ne všechny funkce jsou volené.

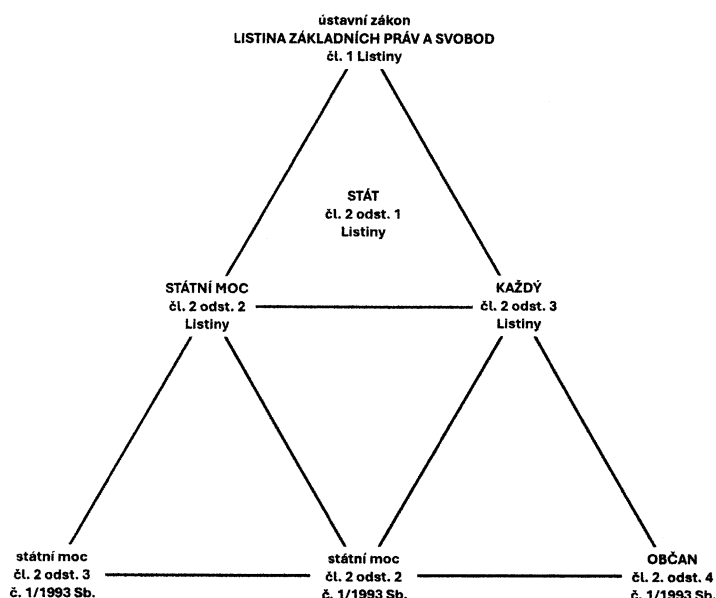
4) ad nepochopení principů obecného referenda.

Jakým způsobem souvisí obecné, resp. jakékoliv, referendum („*přímé hlasování občanů o zákonných apod. opatřeních*“, SSČ) se správou věcí veřejných přímo není zřejmé, Listina ani Pakt referendum neuvažují, a proto tímto způsobem nemůže být naplněn čl. 21 odst. 1 Listiny, resp. čl. 25 písm. a) Paktu. Žádné hlasování („*dávat, odevzdávat (při volbě, volbách svůj hlas 5 – rozhodnutí jednotlivce při volbě, rozhodování (hlasování)*“, SSČ) nemá povahu správy („*vedení, řízení*“, SSČ), a proto je referendum v souladu s čl. 6 č. 1/1993 Sb. jen další formou politického rozhodování z vůle většiny, které však nesmí být v rozporu s Listinou („*dbá ochrany menšin*“) – vizte § 1 odst. 1 č. 23/1991 Sb. a čl. 1 Listiny.

5) Problém („*sporná n. složitější otázka, kt. Je třeba řešit*“, SSČ) této části odůvodnění: „*zjevného nadhodnocení vlastních úvah, vlastní důležitosti či správnosti vlastních postupů*“, lze demonstrovat pomocí protiústavní ideje, že „*české právo není založeno na svrchovanosti zákona*“ (č. 14/1994 Sb.), tedy na popření svrchovanosti přirozeného zákona („*uznávajíc neporušitelnosti přirozených práv člověka, práv občana a svrchovanost zákona*“, Preambule Listiny) ústavními orgány, prakticky demonstrovaného nejen č. 162/1998 Sb. resp. č. 318/2009 Sb., ale již od 1. ledna 1994 čl. 1 bodem 195 č. 292/1993 Sb., který vylučuje tzv. „*trestním příkazem*“ HLAVU PÁTOU Listiny (v projednávané věci toto systémové vyloučení potvrzeno dokumentem 47 To 439/2023-24, a to i v přímé vazbě na dokument 4 T111/2024-236). O neslučitelnosti trestního příkazu s Paktem, tedy i Listinou bylo přitom rozhodnuto již č. 178/1990 Sb. Problém je spojen s veřejně prezentovanou ideou (Holländer, 2011), že „*soudce smí rozhodnout každý právní případ buď dle svých subjektivních, morálně-politických názorů, nebo dle zákona, přičemž volba je na něm samém*“. Taková idea ale přímo odporuje základním principům demokratického právního státu a skutečně vytváří jakési zdání nadřazenosti soudců nad ostatními. Soudce naopak NESMÍ rozhodovat jinak, než v souladu s Listinou (vizte § 1 odst. 1 č. 23/1991 Sb. a Listina jako celek).

Projednávaná věc byla navíc iniciována ze zcela absurdního přesvědčení, vyjádřeného (Vaňkátová, 2020), tím že „vždy totiž bude nutné upřednostnit jedno právo na úkor druhého a druhé tak omezit“ s citačním upřesněním, že „osvobozením Židů za druhé světové války, které porušilo Paretova kritéria odpovědnosti proto, že takové osvobození znamenalo pokles užitku na straně nacistů“ (důkaz předložen obžalobou).

6) Základem demokratického právního státu je „rovné právo v občanském životě i v úřadech“ (Platón, Ústava, 557), prakticky naplněné ústavním pořádkem demokratického právního státu Česká republika takto:

§ 1 odst. 1 č. 23/1991 Sb., kterým byla Listina uvozena, stanoví, že „ústavní zákony, jiné zákony a další právní předpisy, jejich výklad a používání musí být v souladu s Listinou základních práv a svobod“. Samotná Listina pak v čl. 1 definuje, že: „Lidé jsou svobodní a rovní v důstojnosti i v právech. Základní práva a svobody jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.“ Následný čl. 2 Listiny definuje stát na území Česka jako demokratický (odst. 1) s tím, že jsou v něm dvě základní instituce – státní moc (odst. 2) a každý (odst. 3). Listině logicky odpovědný ústavní zákon č. 1/1993, Ústava České republiky, pak ve svém čl. 2 upřesňuje, že ústavní zákon, tedy i Listina (vizte její čl. 21 odst. 1 a čl. 23), může stanovit, kdy „lid“ („množství lidí“, SSČ – tedy i jeden) vykonává přímo (odst. 2) státní moc, přičemž tato „slouží všem občanům“ (odst. 3). Předpokládá se, že po letech republik v podobě oligarchie (1848 – 1918), timokracie (1918 – 1948) a ochlokracie (1948 – 1991) může nastat situace, kdy opět ústavní orgány a kompetenčně odvozené úřady nebo sbory selžou a „každý“ („pojímá osoby n. věci souhrnně a na rozdíl od všechen i jednotlivě“, SSČ) bude muset tuto situaci řešit. **Pokud bude každým dodržována Listina základních práv a svobod, nemůže nastat chaos. Nepořádek a zmatek vyplývá jen z nedodržování Listiny, resp. snahy odstraňovat jí založený řád.**

7) Rovnost každého a státní moci, vč. oprávnění každého za určitých okolností na správu věcí veřejných přímo, tedy i vydávání např. Rozhodnutí, Usnesení, či Předběžných opatření je podstatnou vlastností demokracie. Je to přirozený důsledek rovnosti v důstojnosti i v právech (DEMOKRACIE). Nepřirozená je naopak snaha

3

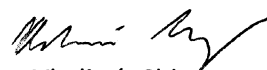
zákonodárců (č. 292/1993 Sb., č. 162/1998 Sb., č. 295/2021 Sb.) i soudců ústavního soudu (č. 14/1994 Sb., č. 318/2009 Sb., č. 49/2021 Sb.) nerespektovat rovnost v důstojnosti i v právech (Listinu, Pakt) a působit **problém** - zjevně nadhodnocovat vlastní úvahy, vlastní důležitost či správnost vlastních postupů (vizte „Ústavní soud má pravdu, i když se mylí“, Rychetský 2008; soudci ústavního soudu se přitom musí řídit a jsou vázáni ústavními zákony, které je, podobně jako např. Pakt, omezují).

8) Pan Pavel Rychetský předložil v roce 2009 i určité vysvětlení, co je hlavní problém české justice: „Celková krize společnosti. To, že jsme ztratili společný systém hodnot. Problém spravedlnosti ve vyspělých zemích je všude stejný. Má dva aspekty – nepřiměřenou délku soudního řízení a nejednotnost, nepředvídatelnost rozhodnutí. To je způsobeno bezmocností moderní poválečné společnosti. Před válkou existoval jakýsi nepsaný, všemi akceptovaný vzorec pravidel chování. Většinu věcí, které dnes řeší soudci, řešili jiní lidé, pan starosta, pan farář – prostě někdo jiný. Po válce ale společnost skončila v totálním rozkladu, přišla o systém obecně uznávaných pravidel a hledala nějaké východisko. Našla je v nezadatelných lidských právech a svobodách. Nic jiného, co by mělo nějakou morální hodnotu, prostě nebylo po ruce. Společnost ale věděla, že tento systém sám o sobě fungovat nebude – a tak svěřila dohled na něj soudcům. A ty jsou dnes zahlceny. Soudy dnes soudí všechno, a proto soudí dlouho.“ Předkladatel mu za to děkuje, stejně jako poděkoval za odůvodnění rozsudku i panu Mgr. Jakubovi Kučerovi. Oba objasnili, že hlavním problémem je „nejednotnost, nepředvídatelnost rozhodnutí“, a ta může být způsobena jen jedinou skutečností – snahou odstraňovat demokratický řád lidských práv a svobod, založený Listinou. Právě proto je činnost ústavních orgánů a účinné použití zákonných (tedy nikoliv ústavních, neboť východiskem je právě Listina) prostředků znemožněno.

11) Opět je tedy třeba reintegrovat základní lidská práva a svobody, založené Listinou (a Paktem), (nejen) do činnosti ústavních orgánů demokratického právního státu Česká republika [i Evropská unie, vizte Ares(2014)1381842]. MEZINÁRODNÍ PAKT o občanských a politických právech je v Evropě integrován od 1. srpna 1975 pomocí deseti zásad Závěrečného aktu Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě s tím, že 20. listopadu 1990 byla Pařížskou chartou pro novou Evropu potvrzena nadřazenost zásady respektování základních práv a základních svobod. ZA KBSE i Pařížskou chartu podepsal i Svatý stolec, neboť základní lidská práva (vizte konstituci Gaudium et spes) se po vyhlášení náboženské svobody (vizte deklaraci Dignitatis humanae) na druhém vatikánském koncilu stala základem další etapy evangelizace (CIC § 2 kán. 747 a Katechismus katolické církve 1901, 1907, 1925, 1935, 1944, 1978, 2032, 2073, 2229, 2237, 2242, 2243, 2246, 2254, 2273, 2414, 2424, 2458). Odpovídá to i kontextu deklarace Dignitas Infinita, připomínající v pozn. 14 linii Všeobecná deklarace lidských práv – MEZINÁRODNÍ PAKT o občanských a politických právech a Závěrečný akt Konference o bezpečnosti a spolupráci v Evropě (tuto linku nyní dialekticky vyžívá proti kultuře Západu i Ruská federace, a to i v hybridní části své tzv. „speciální vojenské operace“; jediná možná obrana Západu je triviální – rétorické, gramatické a logické dodržování demokratického řádu lidských práv a základních svobod, založeného Listinou, resp. Paktem).

12) Společný systém hodnot jsme tedy neztratili, jen je striktně kodifikován (Pakt, Listina), což mnohým nevyhovuje, a proto o něm nemluví nebo jej nepřipomínají (někteří o něm ani neví, či jej nechápou). Nejedná se o interní problém Západu, neboť MEZINÁRODNÍ PAKT o občanských a politických právech je mezinárodní smlouva Organizace spojených národů provádějící Všeobecnou deklaraci lidských práv, a to v souladu s Chartou OSN (vizte č. 30/1947 Sb.). Je-li Pakt v některé zemi schválený a ratifikovaný, pak jsou jej porušující státy ohroženy konkurenčními civilizačními kulturami. Právě o toto opírá Ruská federace oprávněnost své agrese vůči Ukrajině, vyplývá to i z návrhů dohod s USA a NATO, předložených Ruskou federací delegaci USA dne 15. 12. 2021. Nyní, po třech letech bojů, je zřejmé, že dialektické použití Paktu dává Ruské federaci v OSN určitou výhodou. Ta je násobena současným odhalením skutečného cíle operace – úplná kontrola ukrajinského pobřeží Černého moře Ruskem (tzv. Novoruska) a úplná kontrola ruských produktovodů až na hranice EU, ideálně až na hranice Spolkové republiky Německo (od 4. 2. 2022 i cíl Číny). Vzhledem k tomu, že se klíčová infrastruktura těchto produktovodů nachází na území Slovenska a Česka, jsou tyto státy po Ukrajině nejohroženější. Česká republika i Slovenská republika jsou členskými státy NATO, ale právo na kolektivní obranu lze dle Severoatlantické smlouvy (vizte č. 66/1999 Sb.) využít jen v případě dodržování Charty OSN, tedy především Paktu a dle něj uvozené Listiny. V případě České republiky (č. 162/1998 Sb.) i v případě Slovenské republiky (č. 90/2001 Z.z.) však již bylo veřejně vyhlášeno, že ústavní orgány obou zemí Pakt a Listinu dodržovat nechtějí, a to na úrovni PROSTÉ NUMERICKÉ HODNOTY (vizte setrvalou aplikaci protiústavní 48hodinové lhůty pro zadržení osoby dle zcela nepřijatelně „novelizovaného“ čl. 8 odst. 3 Listiny). Praktickým dopadem pak skutečně může být i to, že se ČR i SR ocitnou bez kolektivní obrany.

13) Řízení týkající se č.j. 4 T 111/2024 dokazuje, že osoby jednající jménem ústavních orgánů nerespektují MEZINÁRODNÍ PAKT o občanských a politických právech i ústavní zákon LISTINA ZÁKLADNÍCH PRÁV A SVOBOD a za postup dle základních práv a svobod jsou dokonce připraveny každého stíhat, obžalovávat a odsuzovat. Řešení výše uvedené situace překračuje možnosti tohoto řízení. Navrhuji tedy, aby se další části tohoto řízení využilo v souladu s Listinou základních práv a svobod i čl. 4 č. 1/1993 Sb. k návrhu reintegrace základních práv a svobod do činnosti ústavních orgánů České republiky, jenž by se následně v souladu s § 1 od. 2 č. 23/1991 Sb. předložil Ústavnímu soudu, kde je již od 2. listopadu 2009 dosud nevyřízená ústavní stížnost předkladatele na porušení základních práv a svobod, které jsou nezadatelné, nezcizitelné, nepromlčitelné a nezrušitelné.

Vladimír Chlup